

Новий рік 1854

Микола Устиянович

Бажання Русі

Спущено трупа, згашено походні,
Росте могила над дверми безодні,
А на могилі помершого брата
Новий рік тайні відчиняє врата.

Судьба засіла на поранній зари
Роздавати дари.
Блиснуло світло в піднебесні зводи.
К лицю востока тиснуться народи,
Щастя благають Адама сини:
Мати Галича! чи щастя і ти?

"О ні, царице! то меч двоюсичний,
Блеск його – язва для серця і ока,
А над ним хмара темнієсь широка
І грім укори, нехибний, відвічний.
Горе країні, де цьому божищу
Приносять жертву, зажигают свіщу:
За її столами сидить порожнь щасна,
Її жизнь – лелітка, кінчина – ужасна.
О, істукан сей не єсть нам в потребі,
Ми служим Богу одному на небі.

Судьба засіла на поранній зари
Роздавати дари.
Блиснуло світло в піднебесні зводи.
К лицю востока тиснуться народи,
Радощей просять Адама сини –
Мати Галича! радощей і ти?

"І радощей ніт! Всі, ах всі тії,
Що в моє серце колись заблудили,
О як же скоро вони ся розилили,
І не лишили лиш кольці острії
І грудь порожну і рани на груди

І пам'ять більну за безилатні труди.
Ясно сверкають лучі сонця літа,
Но враз за ними сунєсь молнія скрита
І рве всі вінці нечайним ударом.
О, не дари нас, судьбо, таким даром!
Ми зросли в жалю, ми утіх не знали,
Прото і звука на радість не мали".

Судьба засіла на поранній зари
Роздавати дари.
Блиснуло світло в піднебесні зводи.
К лицю востока тиснуться народи,
Другів благають Адама сини –
Мати Галича! чи другів і ти?

"Другів? і тих ні, судьбо мовчалива!
Многі, ах многі в моїм серці били,
Що ся друзями колись-то творили;
Но горе, горе! всі тії огнива
Ковала користь, зрада їх зривала,
А нова користь наново зливала,
Доки не висхли животнії струї.
Лиши сей дар твій, нехай льстяться другі,
Мені дость болю, що-м льщена до нині,
Отець дружину заступить дитині".

Минає хвиля, минає благая,
О що ж ти просиш, невісто блідая?

"Царице світа! небо засвітало,
А попід небо вражда вихрі гонить,
Рідний брат брату піснь гробову звонить,
Яр ниви гріє, а плугів так мало,
Жмінка при скибі, і тих двоят спори,
Храм мій в заснові, висихають нори.
Дай любов братню, дай мир для дітей,
Притни, царице, вражді число дней!
Дай огонь охоти, дай до трудів сили,
Даруй дитя мні з орлиними крили,
І гусль Бояна зложи при ей боку
О се, небесна, прошу тя в тім року!"